

Rede for Forholdet. Jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det ikke med Grund kan bebrejdes hverken Finansministeriet eller Krigsministeriet, at man holder sig til Pensionslønningsklasserne, naar det er fastslaaet ved Lov, at saadanne skal der være. Det ærede Medlem maa derfor drage til Felts mod Loven og søge den ændret og ikke mod Administrationen.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen-Halsted) taler om Ønskeligheden af en Revision af Bestemmelserne om Dagpenge, og han omtalte det urimelige i, at Underofficererne skulle nøjes med Dagpenge paa 2 Kr. Jeg er heri enig med det ærede Medlem. Bestemmelserne om Dagpenge ere virkelig forældede, der er god Grund til at tage dem op til en Revision, og det saa meget mere, som vi nu efterhaanden faa indført fuld Forplejning for Soldaterne. Naar vi da lægge dem udenfor deres Garnisoner, er der, synes det mig, ikke saa god Grund som tidligere til at give Kantonnements-tillæg eller, hvis de ere ude paa anden Maade, Dagpenge, naar vi sørge for deres Forplejning. Dette tillige med det Forhold, som det ærede Medlem gjorde til Genstand for Omtale, gør, at der er god Grund til at tage hele dette Spørgsmaal op til Overvejelse, og det er ogsaa sket. Vi have allerede i Krigsministeriet haft forskellige foreløbige Samtaler derom. Det ærede Medlem nævnte i den Forbindelse et uheldigt Forhold for ham selv. Jeg kan ikke sige videre derom, end at det ærede Medlem, for at bruge en populær Vending, er paa den forkerte Side af Plankeværket i dette Tilfælde, og det kan jo være ubehageligt nok. Imidlertid maa det ærede Medlem, ligesom andre, der ere i lignende Tilfælde, nærmest betragte det som en Begunstigelse, at han kan bo her, uagtet den Afdeling, han hører til, garnisonerer et andet Sted. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem selv lægger saa betydelig Vægt paa dette Spørgsmaal.

Men saa komme vi til Avancementsforholdene, og her har jeg nogle Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) omtalte ogsaa ganske kort disse Forhold, men paa lignende Maade, som da han første Gang havde Ordet. Han lod skinne igennem, at der fra Administrationens Side udøvedes Vilkaarlighed paa dette Omraade, men han fremførte ikke Spor af Bevis for sin Paastand, og han kan heller ikke frem-

føre noget saadant. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har ledt efter Beviser, men han har ikke været saa heldig, som da han ledte efter Trykfejl i Lovtidende, hvor han virkelig fandt, at der var et lille „k“ for meget. Men her har han intet fundet. Han gør sig nu til Tolk for, hvad man siger udenfor, uden at komme med noget som helst Bevis. Ja, det man „siger“! Man siger jo i Byen: Din Kone er ikke Fader til Barnet, som det hedder hos Holberg. Sligt tillægger jeg ikke nogen Betydning.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds tager paa Sagen paa en ganske anden Maade, hvad jeg indrømmede, forrige Gang jeg havde Ordet. Men dog maa jeg sige, at naar han, da han sidste Gang berørte dette Spørgsmaal, kom med den Bemærkning, at vi risikerede at komme ind under franske Sygigersønne-Forhold, er denne Bemærkning ikke blot, som han ogsaa selv indrømmede, ganske overflødig, men den er i Virkeligheden ganske misvisende. Den er overflødig, fordi han selv indrømmede, at Ministeren ikke tilhørte og ikke kunde tilhøre nogen militær Klikke og ikke staar i Familieforbindelse med nogen som helst Militær. Men den er misvisende, fordi den giver Skin af, at der er noget i den Paastand, som det ærede Medlem for Kalundborg gjorde sig til Tolk for, at der er Vilkaarlighed til Stede. Det er der ikke.

Det ærede Medlem fremsatte en anden Paastand i samme Forbindelse. Han sagde, at Hæren under det System, der nu finder Sted, vilde blive ødelagt. Officererne havde været flittige, nøjsomme, stræbsomme osv., men nu vilde de blive servile og hyklerske; han sagde nemlig, at nu vilde de blive til Øjentjenere, hvad der er det samme. Han sagde endvidere, at Vejen til Ros og Magt er at være glat og bøjjelig overfor sine overordnede. Jeg siger, det er en Paastand og en Paastand, der rammer de højere Militære paa en uretfærdig Maade. Folk, der komme i disse højere Stillinger, have dog som Regel saa megen Menneskekundskab, at de til fulde kunne gøre Forskel paa Servilitet og almindelig Høflighed og Takt og kunne se, hvem der er dygtige, uden at lade sig vildlede af aaleglat Kryberi og deslige. Forfremmelserne finde Sted paa Grundlag af de Bedømmelser, som Officererne faa, det skal jeg senere komme til, og Forfremmelserne finde Sted netop under Hensyn til Dygtighed og slet ikke under Hensyn til saadanne Ting, som det ærede Medlem nævnte. Hans Paa-